

ling af Finansloven sin Forundring over min Stilling overfor Spørgsmaalet om de militære Bevillinger; han udtalte navnlig, at jeg var jo en Modstander af de Love, som bleve givne i Fjor angaaende disse Militærbevillinger, og derfor var det mærkeligt, at jeg kunde gøre mig til Talsmand for Bevillinger, som støttede sig til disse Love. Jeg svarede dertil, at den ærede Minister maatte fuldkommen godt vide, at jeg ganske vist ingenlunde var en Ven, men tværtimod en bestemt Modstander af den Bestemmelse i Loven, at Københavns Landbefæstning skal nedlægges i 1922, men at jeg i øvrigt som fornuftigt Menneske naturligvis maatte foretrække en bedre Ordning af Forsvarsvæsenet, som der den Gang var foreslaaet og ogsaa blev vedtaget, fremfor den nuværende. Det forekommer mig at være en saa fuldkommen klar og tydelig Besked, at jeg maa sige, jeg forbavses over, at den ærede Minister nu i Dag vil bruge det samme Argument, som jeg den Gang har gjort dødt og magtesløst.

Den ærede Minister opholdt sig et Øjeblik ved en Ytring i det Mindretalsvotum, jeg har været med til at afgive, hvori der staar, at vi finde, at Regeringen fører en Politik, som Mindretallet anser for fordærvelig, og den ærede Minister udlagde det paa den Maade, at det altsaa skulde være fordærveligt at ville søge at spare paa Militærbevillingerne og derimod søge at anvende Pengene til andre Formaal. Det undrer mig, at den ærede Minister ikke ser, at dette Udtryk har en meget dybere Grund og i Virkeligheden slet ikke kan forstås paa den Maade. Jeg skal sige til den ærede Minister ganske kort, hvad jeg anser for at være en fordærvelig Politik, set under Hensyn til den Stilling, som den ærede Minister indtager nu. Jeg anser det for at være en fordærvelig Politik fra et Ministeriums Side at ville overtage Statens Ror for at rippe op i det, som lige er afgjort af Lovgivningsmagten efter lange Tidens besværlig Debat, saaledes at et lille Mindretal træder op for at føre Kamp mod det, som er blevet afgjort af Lovgivningsmagten. — Jeg finder naturligvis, at det er fuldstændig berettiget for enhver at søge at kæmpe for den Mening, han har, det finder jeg i og for sig rigtigt, men en Politiker bør i ethvert Tilfælde standse paa det Punkt, hvor Afgørelsen er truffen. Det bør han gøre, naar det ikke netop er hans Opgave at fremkalde Kiv, Strid og

Spektakel i Landet. Og det er vor Mening, at det er en fordærvelig Politik stadig at føre Krig i Landet, stadig at sætte den ene Befolkningsklasse op mod den anden, om jeg saa maa sige, stadig at bringe de samme Spørgsmaal paa ny under Debat; Tid og Penge og Arbejde kunne anvendes langt bedre. Det er det, jeg finder at være en fordærvelig Politik af et lille — jeg havde nær sagt uanseligt, men jeg beder undskyldte, det vil jeg ikke sige — Mindretal at tage Roret under saadanne Omstændigheder. Thi det ved ogsaa dette lille Mindretal usigeligt godt, at der ikke under nogen Omstændighed kan tænkes at ville blive Flertal for deres Politik, selv om de opløse. De vide, at hvis der skulde opnaas noget i Retning af et Flertal, vil det kun være ved, at de Herrer fra en vis anden Side, som hænge dem paa Ryggen endnu, og som vist ikke ere lette at bære, ville blive ved med at hænge der, og at de stadig ville være undergivne det Spørgsmaal: Hvad befaler min Herre, hvad siger min Hovmester? Det er maaske behageligt for et lille Mindretal at føre Regeringen under saadanne Omstændigheder, for mig vilde det være en utænklig Ting, at man skulde kunne anse det for at være nyttigt eller godt. Det er det, jeg har forstaaet ved fordærvelig Politik, dette at føre Landet ud i Ufred i Stedet for i Fred, idet jeg tror, at Landets, Befolkningens, Interesser bedst fremmes ved at arbejde paa at udvikle Landets Hjelpekilder paa den bedste Maade, men ikke ved at tage en saadan Kamp op som den, den høje Regering har sat paa sit Program.

Konseilspræsidenten (Zahle): Det forbavser mig noget, at det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) vil staa her og gøre sig til Talsmand for den Tanke, at man skal føre de politiske Forhold fredelig frem, at man ikke maa skabe Ufred i Landet. Jeg mindes, at det ærede Medlem gjorde Provisorietidens Kamp med, som skabte Ufred i det meste af en Menneskealder her i Landet, men som skabte Ufred, fordi denne Kamp førtes udenfor Loven. At føre en politisk Kamp indenfor Lovens Grænser, det er hver Mands og hver Politikers Ret, og den Ret forbeholde jeg og det Parti, jeg tilhører, os. Kald os kun et uanseligt eller ubetydeligt Mindretal, det er hændet før, at noget er begyndt smaat og har vokset sig stort. Skal end Væksten være